

на творбата като да изкупва това неудобство като наблюдаваните сенки все повече биват измествани от техните отпечатьци във въображението, във вътрешната визия на свидетелския аз, който все по-малко, ако въобще, се интересува от сенките върху завесата. Стихотворението прави така, че сенките да не са повече от повод за една скръбна профетическа визия, която, няма съмнение, би могла да се състои и без него. Нещо повече, поводът се превръща в конструиран претекст, в наративно-миметичен компромис, в условност, която не бива да се взима насериозно, т.е. буквално, а само като елемент от литературна конвенция.

Но, да повторим въпроса, дали наративното условие и свидетелският аз са невинна конвенция, чиято условност не пречи на ясната символическа програматичност.

Вече казахме, че стихотворението е за обречената устременост между мъжа и жената, за тяхната съвместност без заедност, да не говорим за слятост. Ала в този текст това става възможно само в плана на **сенките върху завесата**; и не касае съществата отатък завесата. Особено в третата строфа вънпоставеността на наблюдателя, на любопитния, на натрапника, на воайора по отношение на вътреположеността на неговите жертви мотивира алегорията: *Те шепнат може би, но може би и викат, но може би крещат; - те няма да се чуят...* Всъщност наблюдателят може би не е навишен мономаниак, обзет от фантазмагоричните си интерпретации. Възможно е да четем тази проблематична полу-свидетелска позиция като най-буквално мотивирана от поведението на сенките. Бидейки отвън, наблюдателят е свидетел на една принудително няма сцена. Героите няма да се чуят именно защото той не ги чува; те няма да се досегнат по причина на оптическата акциденталност на този случаен театър на сенките. Ограничената, орязана визия на наблюдателя го снабдява с произносителна решимост. Апотеозът на това е играта между *може би* конструкциите (*Те шепнат може би, но може би и викат, / но може би крещат*) последвано от *безапелационното*; - *те няма да се чуят*, внушаващо, че тяхното нечуване се намира в странна каузалност с изолираността, вънпоставеността на наблюдателя.

Нещо повече: лирическият аз първо вменява на сенките да *тънат в жажда и притома*, а после тържествуващо отменя задоволяването на желанията: *те няма да се чуят, ни ще се досегнат.* ^{xxvi}